

Установа адукацыі «Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт»

ЗАЦВЯРДЖАЮ

Прарэктар па вучэбнай рабоце

ўстановы адукацыі

«Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт»



Ю.П. Голубеў

2019 г.

Рэгістрацыйны № УД - 717 / 19 /уч.

ГІСТОРЫЯ ГІСТАРЫЧНАЙ ДУМКІ

Вучэбная праграма ўстановы вышэйшай адукацыі

па вучэбнай дысцыпліне для спецыяльнасці

1-21 03 01 «Гісторыя (па напрамках)»,

напрамак спецыяльнасці 1-21 03 01-01 «Гісторыя (айчынная і ўсеагульная)»

2019 г.

Вучэбная праграма складзена на аснове адукацыйнага стандарта па спецыяльнасці вышэйшай адукацыі ОСВО 1-21 03 01-2013 і вучэбнага плана па спецыяльнасці 1-21 03 01 «Гісторыя (па напрамках)», рэгістрацыны № 17-13/вуч. ИФФ от 29.08.2013.

СКЛАДАЛЬНИК:

Віктар Уладзіміравіч Чараўко, старшы выкладчык кафедры гісторыі і турызму ўстанова адукацыі «Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт», магістр гістарычных навук.

РЭЦЭНЗЕНТЫ:

Тамара Аляксандраўна Джумантаева, дырэктар навукова-даследчай і асветніцкай установы культуры «Нацыянальны Полацкі гісторыка-культурны музей-запаведнік», кандыдат культуралогіі, дацэнт.

Ігар Уладзіміравіч Магалінскі, дацэнт кафедры сацыяльна-гуманітарных дысцыплін установы адукацыі «Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт», кандыдат гістарычных навук, дацэнт.

РЭКАМЕНДАВАНА ДА ЗАЦВЯРДЖЭННЯ:

Кафедрай гісторыі і турызму ўстанова адукацыі
«Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт»
(пратакол № 9 ад «27» сака 2019 г.)

Метадычнай камісіяй гуманітарнага факультэта ўстанова адукацыі
«Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт»
(пратакол № 10 ад «25» сэрпеня 2019 г.)

Навукова-метадычным саветам установы адукацыі «Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт»
(пратакол № 5 от «28» 06 2019 г.)

ТЛУМАЧАЛЬНАЯ ЗАПІСКА

Вучэбная праграма па вучэбнай дысцыпліне «Гісторыя гістарычнай думкі» прызначана для рэалізацыі на першай ступені вышэйшай адукацыі. «Гісторыя гістарычнай думкі» з'яўляецца дысцыплінай цыклу спецыяльных дысцыплін і адносіцца да дзяржаўнага кампанента.

«Гісторыя гістарычнай думкі» (гістарыяграфія) з'яўляецца гістарычнай дысцыплінай, якая вывучае развіццё з'яўленне і развіццё гістарычных ведаў.

Мэта выкладання вучэбнай дысцыпліны «Гісторыя гістарычнай думкі» — азнаямленне студэнтаў з асноўнымі падыходамі да вывучэння гісторыі і этапамі станаўлення і развіцця гістарычнай думкі.

Задачы вучэбнай дысцыпліны «Гісторыя гістарычнай думкі»:

- даць студэнтам уяўленне аб умовах узнікнення гістарычных ведаў у старажытнай Грэцыі і Рыме;
- даць студэнтам уяўленне аб еўрапейскай гістарыяграфіі эпохі сярэднявекі, Адраджэння і Асветніцтва;
- даць студэнтам уяўленне аб асноўных напрамках сусветнай гістарыяграфіі XIX ст.
- даць студэнтам уяўленне аб асноўных тэндэнцыях развіцця сусветнай гістарыяграфіі ў XX — пачатку XXI ст.

У выніку вывучэння дысцыпліны студэнт павінен:

ведаць:

- асноўныя падыходы да разгляду гісторыі і гістарычнага пазнання;
- формы прадстаўлення гістарычнай думкі;
- асноўныя этапы развіцця гістарычнай думкі;

умець:

- выкарыстоўваць атрыманыя веды для вырашэння агульных і спецыяльных прафесійных задач;
- выкарыстоўваць асноўныя падыходы і метады даследавання гістарыяграфічнай спадчыны;

валодаць:

- метадамі і прыёмамі гістарыяграфічнага аналізу;
- метадамі аналізу развіцця сучаснай гістарычнай думкі.

У выніку вывучэння вучэбнай дысцыпліны «Гісторыя гістарычнай думкі» фарміруюцца наступныя **кампетэнцыі**:

- АК-2. Валодаць сістэмным і параўнаўчым аналізам;
- СЛК-8. Умець фарміраваць уласныя меркаванні;
- ПК-7. Абагульняць і распаўсюджваць перадавы вопыт арганізацыі выхаваўчай работы;
- ПК-8. Фарміраваць пачуццё грамадзянскасці і патрыятызму, развіваць эстэтычныя ўяўленні і высокія маральныя якасці асобы;
- ПК-9. Фармуляваць і вырашаць задачы, якія ўзнікаюць у час навукова-даследчай і педагагічнай дзейнасці;

- ПК-10. Выкарыстоўваць патрэбныя метады даследавання, мадыфікаваць існуючыя і ствараць новыя метады даследавання, зыходзячы з канкрэтных задач.
- ПК-11. Арганізоўваць вучэбна-выхаваўчую работу на навуковай базе, валодаць камп'ютарнымі метадамі пошуку, захавання і апрацоўкі інфармацыі ў сферы прафесійнай дзейнасці.

Вучэбная дысцыпліна «Гісторыя гістарычнай думкі» вывучаецца студэнтамі дзённай формы атрымання вышэйшай адукацыі ў 7 семестры.

У адпаведнасці з вучэбным планам на выкладанне вучэбнай дысцыпліны «Гісторыя гістарычнай думкі» адводзіцца: агульная колькасць гадзін — 60, аўдыторных — 36, з іх лекцыі — 22 гадзіны, практычныя заняткі — 14 гадзін. Самастойная работа студэнта — 24 гадзіны.

Форма бягучай атэстацыі — залік.

ЗМЕСТ ВУЧЭБНАГА МАТЭРЫЯЛУ

Тэма 1. Гісторыя гістарычнай думкі (гістарыяграфія) як навуковая дысцыпліна

Прадмет, мэты і задачы курса. Шматзначнасць тэрміна “гістарыяграфія”. Адносіны гістарыяграфіі да метадалогіі, крыніцазнаўства, біяграфічнага жанра. Навуковая школа, напрамак, плынь у гістарыяграфіі. Гістарыяграфія і гісторыя: суадносіны. Гістарыяграфічнае даследаванне як від навуковага гістарычнага тэкста.

Тэма 2. Узнікненне гістарычных ведаў у старажытнай Грэцыі.

Апісанне падзей мінулага на старажытным Усходзе. Гістарычныя веды ў старажытнай Грэцыі да Герадота. Лагографы. Герадот і яго “Гісторыя”. Фуکیدзід як гісторык і яго “Гісторыя Пелапанэскай вайны”. Ксенафонт як гісторык і яго “Анабасіс”.

Тэма 3. Гістарычныя веды ў старажытным Рыме.

Узнікненне гістарычных ведаў у старажытным Рыме. Палібій. Салюсцій Крысп. Ціт Лівій. Карнелій Тацыт. Светоній. Аміян Марцэлін.

Тэма 4. Гістарычная думка ў сярэдня вякі.

Асаблівасці сярэднявечавага светапогляду. Спецыфіка сярэднявечнай гістарыяграфіі. Хрысціянскі уплыў. Аўгусцін Аўрэлій і ўплыў яго спадчыны на сярэднявечную гістарыяграфію. Адлюстраванне гістарычных працэсаў у сярэднявечных хроніках.

Тэма 5. Рэнесансная гістарыяграфія

Умовы ўзнікнення новай еўрапейскай гістарыяграфіі. Асаблівасці італьянскай гістарыяграфіі. Макіявелі і Гвечардзіні. Рэнесансная гістарыяграфія Францыі. Філіп дэ Камін. Англійская рэнесансная гістарыяграфія. Ф. Бэкан. Нямецкая гістарыяграфія эпохі Рэфармацыі

Тэма 6. Еўрапейская гістарыяграфія XVII–XVIII стст.

Эрудзіты XVII ст. Басюэ. Дж. Віко. Асветніцкая гістарыяграфія Францыі. Вальтэр як гісторык. Дзюбо і Буленвілье. Англійская асветніцкая гістарыяграфія. Балінгброк. Нямецкая гістарыяграфія эпохі асветніцтва. Лесінг. Гердэр.

Тэма 7. Еўрапейская гістарыяграфія першай паловы XIX ст.

Асаблівасці эпохі. Рамантызм. Нямецкая гістарыяграфія. Гістарычныя погляды Гегеля. Эйхгорн. Савін’і. Ранке. Французская гістарыяграфія. Таквіль. Сен-Сімон. Ц’еры. Гізо. Мін’е. Мішле. Англійская гістарыяграфія. Тарыйская і вігская гістарыяграфія. Карлейль. Гістарыяграфія ЗША

Тэма 8. Гістарыяграфія гісторыі сярэднявечча ў другой палове XIX — пачатку XX ст.

Асаблівасці эпохі. Пазітывізм. Нямецкая гістарыяграфія. Маўрэр. Вайц. Гірке. Зібель. Буркхардт. Лампрэхт. Уплыў неаканціянства: Віндэльбанд і Рыкерт. Зомбарт. Вебер. Белаў. Допш. Французская гістарыяграфія. Эмпірычная школа. Сінтэтычная школа. Куланж. Флак. Ланглуа і Сеньабос. Англійская гістарыяграфія. Бокль. Фрымэн. Фройд. Стэбс. Роджэрс. Сібом. Грын. Крытычны накірунак. Мэтлэнд. Амерыканская медыевістыка. Тэўтонская школа. Г.Ч. Лі.

Тэма 9. Гістарыяграфія гісторыі новага і навейшага часу ў другой палове XIX — пачатку XX ст.

Нямецкая гістарыяграфія. Малагерманская і вялікагерманская школы. Дройзен. Зібель. Тречке. Фікер. Фікер. Леман. Шефер. Неаранкіянства. Ленц. Маркс. Ральф. Онкен. Дельбрюк. Мейнеке. Мерынг. Французская гістарыяграфія. Тэн. Лавіс. Сіміан. Мос. Хвальбвакс. Вандаль. Мац'ез. Англійская гістарыяграфія. Спенсар. Оксфардская і Кембрыджская школы. Лекі. Гардынер. Роджэрс. Сілі. Трэвельян. Гобсан. Фёрс. Клепэм. Д. і Б. Хэманд. Морлі. Эгертан. Роз. Італьянская гістарыяграфія. Крочэ. Джэнтціле Сальвеміні. Праблема Рысаржымэнта. Анцылоці. Прата. Руфіні. Гістарыяграфія ЗША. Вывучэнне гісторыі грамадзянскай вайны. Бэнкрофт. Скулер. Родс. Г.Б. Адамс. Фіске. Мак Мастер. Г. Адамс. Цёрнер. Освуд. Чанінг.

Тэма 10. Сусветная гістарычная навука ў XX — пачатку XXI ст.

Агульныя ўмовы развіцця гістарычнай навукі да і пасля другой сусветнай вайны. Немецкая гістарыяграфія. Стан гістарычнай навукі. Кансерватыўная гістарыяграфія. Ліберальны накірунак. Леваліберальная гістарыяграфія. Сацыял-дэмакратычная гістарыяграфія. Праблемы і здабыткі немецкай гістарыяграфіі другой паловы XX ст. Французская гістарыяграфія. Фармаванне школы “Аналаў”. Блок. Феўр. Мац'ез. Лефеўр. Гістарычная навука ў Францыі ў 2-й палове XX ст. Англійская гістарыяграфія. А.Д. Тойнбі. Колінгвуд. Батэрфілд. Палітычная гісторыя. Тэмперлі. Гуч. Кларк. Нэмір. Трэвельян. Гістарычная навука Вялікабрытаніі ў другой палове XX ст. Італьянская гістарыяграфія. Асноўныя праблемы і накірункі. Гістарыяграфія ЗША. Прагрэсісцкі накірунак. Д.Т. Адамс. Ч. Бірд. А.М. Шлезінгер. Кансерватыўны накірунак. Чанінг. У.Ф. Філіпс. Школа Камонса. Гістарычная навука ў ЗША 2-й паловы XX ст. Гістарычная навука ў Савецкім Саюзе.

**Вучэбна-метадычная карта вучэбнай дысцыпліны «Гісторыя гістарычнай думкі»
Дзённая форма атрымання вышэйшай адукацыі**

Нумар раздзела, тэмы	Назва тэмы	Колькасць аўдыторных гадзін			Літаратура	Формы кантролю ведаў
		Лекцыі	Практычныя заняткі	Кіруемая самастойная праца студэнта		
1	2	3	4	5	6	7
7 семестр						
Тэма 1	Гісторыя гістарычнай думкі (гістарыяграфія) як навуковая дысцыпліна	2			[2]	
Тэма 2	Узнікненне гістарычных ведаў у старажытнай Грэцыі	2			[2; 14; 17; 19]	
	Практычны занятак «Узнікненне гістарычных ведаў у старажытнай Грэцыі»		2		[2; 14; 17; 19]	Абарона рэфератаў*
Тэма 3	Гістарычныя веды ў старажытным Рыме	2			[2; 8; 15]	
	Практычны занятак «Гістарычныя веды ў старажытным Рыме»		2		[2; 8; 15]	Вуснае апытанне. Абарона рэфератаў*
Тэма 4	Гістарычная думка ў сярэднія вякі	2			[1–4; 6–9; 16]	
	Практычны занятак «Гістарычная думка ў сярэднія вякі»		2		[1–4; 6–9; 16]	Абарона рэфератаў*
Тэма 5	Рэнесансная гістарыяграфія	2			[2–3; 16]	
	Практычны занятак «Рэнесансная гістарыяграфія»		2		[2–3; 16]	Пісьмовае апытанне*.
Тэма 6	Еўрапейская гістарыяграфія XVII–XVIII стст.	2			[2–3; 12–13; 16]	
	Практычны занятак «Еўрапейская гістарыяграфія XVII–XVIII стст.»		2		[2–3; 12–13; 16]	Вуснае апытанне. Абарона рэфератаў*
Тэма 7	Еўрапейская гістарыяграфія першай паловы XIX ст.	2			[2; 7; 10; 12–13; 18]	
Тэма 8	Гістарыяграфія гісторыі сярэднявечча ў другой палове				[1–4; 6–9; 16]	

	XIX — пачатку XX ст.					
Тэма 9	Гістарыяграфія гісторыі новага і навейшага часу ў другой палове XIX — пачатку XX ст.				[2; 7; 10; 12–13; 18]	
	Практычны занятак «Гістарыяграфія гісторыі новага і навейшага часу ў другой палове XIX — пачатку XX ст.»		2		[2; 7; 10; 12–13; 18]	Вуснае апытанне. Абарона рэфератаў*
Тэма 10	Сусветная гістарычная навука ў XX — пачатку XXI ст.				[2; 6; 13; 20]	
	Практычны занятак «Сусветная гістарычная навука ў XX — пачатку XXI ст.»		2		[2; 6; 13; 20]	Пісьмовае апытанне*
	Агулам:	22	14			

* мерапрыемствы прамежкавага кантролю

ІНФАРМАЦЫЙНА-МЕТАДЫЧНАЯ ЧАСТКА

ЛІТАРАТУРА

Асноўная

1. Гістарыяграфія і крыніцазнаўства сярэднявечча : даведнік для студ. [склад. А.Ю. Бодак, В.А. Фелькіна]. – Брэст : БрДУ, 2008. – 51 с.
2. Репина, Л.П. История исторического знания : учеб. пособие для студ. вузов. – 2-е изд., стер. – М. : Дрофа, 2006. – 288 с.

Дадатковая:

3. Барг, М.А. Проблемы социальной истории феодализма в современной западной медиевистике.– М., 1973.
4. Барг, М.А. Эпохи и идеи: Становление историзма. – М. : Мысль, 1987. – 348 с.
5. Блок, М. Апология истории или ремесло историка. – Москва : Наука, 1973.
6. Вайнштейн, О.Л. История советской медиевистики: 1917–1966. – Ленинград : Наука, 1968.
7. Виноградов К.Б. Очерки английской историографии нового и новейшего времени.– Л., 1975.
8. Гай Светоний Транквил. Жизнь двенадцати цезарей.– М., 1991.
9. Гутнова, Е.В. Историография истории средних веков: Учеб. для студентов, обучающихся по спец. “История”.– М.: Высш. Шк., 1985.– 479 с.
10. Далин, В.М. Историки Франции XIX – XX в.– М., 1981.
11. Драбкин Я.С. Проблемы и легенды в историографии германской революции 1918-1919.– М., 1990.
12. Историография истории нового времени стран Европы и Америки : учеб. пособие / под ред. И.П. Дементьева.– М.: Высш. шк., 1990.– 512 с.
13. Историография новой и новейшей истории стран Европы и Америки. / Под ред. И.С. Галкина и др. М.: Изд-во Моск. ун-та, 1977.– 576 с.
14. Историки античности : В 2-х т. Т.1 : Древняя Греция. – М. : Правда, 1989. – 624с.
15. Историки античности : В 2-х т. Т.2 : Древний Рим. – М. : Правда, 1989. – 640с.
16. Косминский, Е.А. Историография средних веков: V в. – середина XIX в.: Лекции / Под ред. С.Д. Сказкина, Е.В. Гутновой, Я.А. Левицкого, Ю.М. Сапрыкина.– М.: Изд-во Моск. ун-та, 1963.– 432 с.
17. Ксенофонт. Греческая история.– СПб., 1996.
18. Патрушев А.И. Расколдованный мир Макса Вебера.– М., 1992.
19. Полибий. Всеобщая история.– Т1-2.– СПб., 1994.
20. Тишков В.А. История и историки в США.– М., 1985.

ПЕРАЛІК ПРАКТЫЧНЫХ ЗАНЯТКАЎ

1. Узнікненне гістарычных ведаў у старажытнай Грэцыі
2. Гістарычныя веды ў старажытным Рыме
3. Гістарычная думка ў сярэднія вякі
4. Рэнесансная гістарыяграфія
5. Еўрапейская гістарыяграфія XVII–XVIII стст.
6. Гістарыяграфія гісторыі новага і навейшага часу ў другой палове XIX — пачатку XX ст.
7. Сусветная гістарычная навука ў XX — пачатку XXI ст.

ПЕРАЛІК ТЭМ РЭФЕРАТАЎ

1. Узнікненне гістарычных ведаў у старажытнай Грэцыі. Геродот і яго “Гісторыя”.
2. Фукідзід – пачынальнік навукова-крытычнага метаду ў еўрапейскай гістарычнай навуцы.
3. Ксенафонт і яго “Грэчаская гісторыя”.
4. Узнікненне гістарычных ведаў у старажытным Рыме.
5. Спецыфіка сярэднявечнай гістарыяграфіі.
6. Італьянская гістарыяграфія эпохі Рэнесансу.
7. Рэнесансная гістарыяграфія Францыі і Англіі.
8. Нямецкая гістарыяграфія эпохі Рэфармацыі.
9. Асветніцкая гістарыяграфія Францыі.
10. Англіійская асветніцкая гістарыяграфія .
11. Нямецкая гістарыяграфія эпохі Асветніцтва.
12. Нямецкая гістарыяграфія першай паловы 19 ст. Гегель. Эйхгорн. Савін’і.
13. Французкая гістарыяграфія першай паловы 19ст. Таквіль. Сэн-Сімон. Гізо. Мін’е.
14. Англіійская гістарыяграфія першай паловы 19 ст.
15. Гістарыяграфія ЗША першай паловы 19 ст.
16. Нямецкая і французская гістарыяграфія другой паловы 19 ст.
17. Амерыканская медыевістыка другой паловы 19ст.
18. Англіійская гістарыяграфія другой паловы 19ст.
19. Гістарыяграфія гісторыі новага часу ў другой палове 19 –пач. 20ст.
20. Гістарыяграфія гісторыі навейшага часу ў другой палове 19 –пач.-20ст.
21. Нямецкая гістарыяграфія на сучасным этапе.
22. Англіійская гістарыяграфія на сучасным этапе.
23. Французкая гістарыяграфія на сучасным этапе.
24. Гістарыяграфія ЗША на сучасным этапе.

ПЕРАЛІК ПЫТАННЯЎ ДЛЯ ПРАВЯДЗЕННЯ ЗАЛІКА

1. Прадмет, мэты і задачы курса гісторыі гістарычнай думкі.
2. Узнікненне гістарычных ведаў у старажытнай Грэцыі.
3. “Гіторыя” Герадота.
4. Фукідзід і Ксенафонт.
5. Узнікненне гістарычных ведаў у старажытным Рыме.
6. Палібі. Светоній.
7. Ціт Ліві і Тацыт.
8. А. Аўгусцін.
9. Спецыфічныя рысы хрысціянскай гістарыяграфіі сярэднявечча.
10. Характарыстыка сярэднявечных хронік.
11. Узнікненне рэнесанснай гістарыяграфіі ў Італіі.
12. Макіявэлі і Гвічардзіні.
13. Эрудзітская школа і біяграфічны жанр у італьянскай гістарыяграфіі эпохі Рэнесансу.
14. Французская рэнесансная гістарыяграфія.
15. Англіійская рэнесансная гістарыяграфія.
16. Немецкая гістарыяграфія эпохі Рэфармацыі і контррэфармацыі.
17. Еўрапейская гістарыяграфія XVII ст.
18. Дж.Віко.
19. Асветніцкая гістарыяграфія ў Францыі.
20. Асветніцкая гістарыяграфія ў Англіі.
21. Асветніцкая гістарыяграфія ў Нямеччыне.
22. Немецкая гістарыяграфія 1-й паловы XIX ст.
23. Французская гістарыяграфія 1-й паловы XIX ст.: Ц’еры. Гізо.
24. Французская гістарыяграфія 1-й паловы XIX ст.: Мін’е. Мішле.
25. Гістарычныя погляды Гегеля.
26. Навуковая спадчына Л. фон Ранке.
27. Немецкая медыевістыка ў 2-й палове XIX – пач. XX ст.
28. Англіійская медыевістыка ў 2-й палове XIX – пач. XX ст.
29. Французская медыевістыка ў 2-й палове XIX – пач. XX ст.
30. Медыевістыка ў ЗША ў 2-й палове XIX – пач. XX ст.
31. Немецкая гістарыяграфія новай і навейшай гісторыі 2-й палове XIX – пач. XX ст.
32. Англіійская гістарыяграфія новай і навейшай гісторыі 2-й палове XIX – пач. XX ст.
33. Французская гістарыяграфія новай і навейшай гісторыі 2-й палове XIX – пач. XX ст.
34. Італьянская гістарыяграфія новай і навейшай гісторыі 2-й палове XIX – пач. XX ст.
35. Гістарыяграфія новай і навейшай гісторыі ў ЗША ў 2-й палове XIX – пач. XX ст.
36. Стан сусветнай гістарычнай навукі ў 20-30 гг. XX ст.

37. Праблемы і дасягненні немецкай гістарычнай навукі ў 20-30 гг. XX ст.
38. Англійская гістарыяграфія ў 20-30 гг. XX ст.
39. Гістарыяграфія ЗША ў 20-30 гг. XX ст.
40. Уздым французскай гістарыяграфіі гістарыяграфія ў 20-30 гг. XX ст.
41. Немецкая гістарычная навукa ў 2-й палове XX ст.
42. Тэндэнцыі і накірункі развіцця сусветнай гістарычнай навукі ў 2-й палове XX ст.
43. Англійская гістарычная навукa ў 2-й палове XX ст.
44. Гістарычная навукa ЗША ў 2-й палове XX ст.
45. Гістарычная навукa Францыі і лёсы школы “Аналаў” у 2-й палове XX ст.
46. Італьянская гістарычная навукa ў 2-й палове XX ст.
47. Савецкая гістарычная навукa

АРГАНІЗАЦЫЯ САМАСТОЙНАЙ РАБОТЫ СТУДЭНТАЎ

Мэта арганізацыі самастойнай работы студэнтаў па дысцыпліне «Гісторыя гістарычнай думкі» — садзейнічанне засваенню ў поўным аб'ёме зместу вучэбнай дысцыпліны і фарміраванне самастойнасці як асобнай рысы і важнага прафесійнага якасці, сутнасць чаго складаецца ва ўменні сістэматызацыі, планавання і кантролю сваёй дзейнасці. Задача самастойнай работы студэнтаў — засваенне адпаведных стандарту і праграме ведаў, уменняў і навыкаў па вучэбнай дысцыпліне, замацаванне і сістэматызацыя атрыманых ведаў, іх выкарыстанне пры выкананні практычных заданняў і творчых прац, а таксама выяўленне прабелаў у ведах па прадмеце.

Пры вывучэнні дысцыпліны выкарыстоўваюцца наступныя формы самастойнай работы:

- самастойная праца з вучэбнай літаратурай для паглыбленага вывучэння асобных тэм;
- падрыхтоўка рэфератаў па індывідуальных тэмах.

Дадатковае інфармацыйнае і вучэбна-метадычнае забеспячэнне самастойнай работы студэнтаў:

А) Медыятэка кафедры гісторыі і турызму:

1. матэрыялы, даступныя праз сістэму падтрымкі дыстанцынага навучання *GoogleClassroom*.

Б) Інтэрнэт-рэсурсы:

2. персанальны сайт інфармацыйна-метадычнай падтрымкі вучэбных дысцыплін выкладчыка В.У. Чараўко <http://adverbium.org>.

Змест самастойнай работы студэнтаў (дзённая форма атрымання вышэйшай адукацыі)

Від самастойнай работы	Тэматычны змест і крыніцы, якія выкарыстоўваюцца	Колькасць гадзін
Паглыбленае вывучэнне асобных тэм вучэбнай дысцыпліны	Тэма 7. [2; 7; 10; 12–13; 18]	3 г.
	Тэма 8. [1–4; 6–9; 16]	3 г.
	Тэма 9. [2; 7; 10; 12–13; 18]	3 г.
	Тэма 10. [2; 6; 13; 20]	3 г.
Напісанне рэферата	Тэмы 2–10*. [1–20]	12 г.
Агулам:		24 г.

* на выбар па адной з прапанаваных тэм (па ўзгадненню з выкладчыкам).

КАНТРОЛЬ ЯКАСЦІ ЗАСВАЕННЯ ВЕДАЎ

Патрабаванні да студэнтаў: валодаць кампетэнцыі, ведамі, уменнямі, навыкамі ў аб'ёме, вызначаным дадзенай праграмай.

Дыягностыка якасці засваення ведаў, уменняў, навыкаў адбываецца ў форме прамежкавага кантролю і бягучай атэстацыі ў адпаведнасці з Палажэннем аб рэйтынгавай сістэме ацэнкі ведаў і кампетэнцый студэнтаў» (загад рэктара ўстанова адукацыі «Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт» № 294 ад 06.06.2014).

Мерапрыемствы **прамежкавага кантролю** адбываюцца на працягу семестра і ўключаюць наступныя формы кантролю:

1. пісьмовае апытанне;
2. абарону рэфератаў;

Вынік прамежкавага кантролю за семестр ацэньваецца адзнакай у балах па дзесяцібальнай шкале, уяўляе сабой сярэднеарыфметычную велічыню па выніках усіх мерапрыемстваў прамежкавага кантролю і разлічваецца па наступнай формуле:

$$\Pi = \frac{\Pi_a + P}{n},$$

дзе Π — вынік прамежкавага кантролю, Π_a — сярэдняя арыфметычная адзнака за пісьмовыя апытанні, P — адзнака за рэферат, n — колькасць мерапрыемстваў прамежкавага кантролю.

У выпадку выканання ўсіх заданняў прамежкавага кантролю на станоўчую адзнаку (4–10 балаў), студенту выстаўляецца адзнака «залічана». У выпадку невыканання заданняў прамежкавага кантролю (у поўным аб'ёме або часткова) альбо пры выкананні іх на недавальняючую адзнаку (1–3 балы) студэнт запрашаецца для здачы заліка ў пісьмовай форме. Адзнака «залічана» выстаўляецца пры адказе на станоўчую адзнаку (4–10 балаў).

ХАРАКТАРЫСТЫКА (АПСАННЕ) ІНАВАЦЫЙНЫХ ПАДЫХОДАЎ ДА ВЫКЛАДАННЯ ВУЧЭБНАЙ ДЫСЦЫПЛІНЫ «ГІСТОРЫЯ ГІСТАРЫЧНАЙ ДУМКІ»

Выкладанне вучэбнай дысцыпліны «Гісторыя гістарычнай думкі» адбываецца з выкарыстаннем наступных інавацыйных падыходаў:

- аўдыторныя заняткі праводзяцца з выкарыстаннем камп'ютарных тэхналогій;

- для ацэньвання ведаў студэнтаў выкарыстоўваецца рэйтынгавая сістэма;

- матэрыялы да заняткаў размяшчаюцца на базе платформы дыстанцыйнага навучання Google Classroom і на персанальным сайце інфармацыйна-метадычнай падтрымкі вучэбных дысцыплін выкладчыка В.У. Чараўко <http://adverbium.org>.

У ліку педагагічных метадык і тэхналогій, што спрыяюць актывізацыі пазнавальнай творчай дзейнасці студэнтаў і набыццю імі вопыту самастойнага вырашэння задач, выкарыстоўваецца часткова-пошукавы метады і камунікатыўныя тэхналогіі. Часткова-пошукавы метады рэалізуецца пры падрыхтоўцы рэферата. Метады праблемнага навучання рэалізуецца пры арганізацыі практычных занятках пры вусным апытанні. Камунікатыўныя тэхналогіі прадугледжваюць актыўнае абмеркаванне вучэбнага матэрыялу, дыскусію па ім. Яны знаходзяць выкарыстанне як пры абароне рэфератаў, так і ў час практычных заняткаў.

ПРАТАКОЛ УЗГАДНЕННЯ ВУЧЭБНАЙ ПРАГРАМЫ УВА

Назва вучэбнай дысцыпліны, з якой патрабуецца ўзгадненне	Назва кафедры	Прапановы аб зменах у змесце вучэбнай праграмы установы вышэйшай адукацыі па вучэбнай дысцыпліне	Рашэнне, прынятае кафедрай, якая распрацавала вучэбную праграму (з указаннем даты і нумару пратакола)
1	2	3	4
—	Гісторыі і турызму	Няма	—

Загадчык кафедры гісторыі і турызму,
кандыдат гістарычных навук, дацэнт

_____ А.І. Корсак